

Může si jeden užít procházku u nás v Prahé i když jsou tropy?

Helejte může, překvapivě i může. Jen musí mít prozíravou pánčičku a taky krapítek štěstí. Prosíravou pánčičku já mám a štěstí nám přálo taky. Takže to vyšlo na krásnovou. Na krásnovou procházku. I když teda, musel sem si kapínek počkat. Páč pánčička chodí domů o chvílku pozdějš než pánik. Ten si vzal Tupofleky a šli . A já zvostal doma. Aale, odměnou mi bylo, že sem se mohnul s pánčičkou přivítat sáááám. Krásně a po vižlovsku. Aniž by mi při tom někdo stál na hlavě. Rozvíjel sem se a svíjel do preclika jako ten svinovací metr. Pánčička v průběhu hópła do normálního obleku a šlo se. A teď dojde na tu prosíravost.

Pánčička prej celou cestu v trambaji vymejšlela, kam mě jako vzít, abych se mohnul proběhnout, ale necípnul vedrem při tom. Takže nás vedla tam, kde byl stín. A když pak už došlo na místa, že stín nebyl, přálo nám štěstí poprvní. Udál se velikej mrak a my mohli dojít do polí, aniž bychom se uvařili jak nůdle v poblifce. Pánčička nás chtěla směřovat co nejkratší cestou k vodě, ale já sem byl cajk a zamířil do vysoký trávy a dělal ohaře. Pak sem byl odvolanej, páč na nás mával páníček od Besky. Besku jsem měl moc rád. Byla jako Bubinka, taky stará pani. Hodná a moudrá. A s pánčičkou se měly moc a moc rády. Naposled za ní Beska utekla páníčkoví skorem do tramvaje. Jenže Beska, ač skorem vlčka, odešla tam, kde už je taky Bubi a tak si páníček tak dlouho stejskal a stejskal, až mu Beska poslala Šmudlu. Hele - teď malinko odbočím, ale musím. To je vám takovej trotl, ta Šmudla. Úplně jako Tupofleky. Jen je menčí. Tudle do mě vlítla jak do hodin a dala mi košíkem. Řeknul sem jí, že je úpadebil a přestal s ní mluvit. Víte, jak to bolí? No hodně. Takže tetkon sem ji šel jen tak vlašně pozdravit a pak se radšejc vrátil za bažantima. Prošli jsme s pánčičkou - hezky v klidu a ne jak, když mám v závěsu Tupofleky - celej ten úsek. Já jí vokázal, kde kdo bydlí a pak jsme přešli přes most na druhý pole. Tam jsem dostal velkovolno a naopak mě pánčička posílala do dálek a do směrů. Trochu jsem si poběhal, ale pak už bylo fakt horko.

Naštěstí jsme šli álejí, která tvořila stín (šššiiiiikovná pánčičkaaaa, dostala by piškůta, kdybych nějakýho měl, enemže já je dycky snim ☐) Ke konci tý áleje je co?Jeeeee ryyybniíííčeeeeeek, čistej krásnej. Malej. Ale ... rybníček. Jak jsme se k němu blížili, povídá pánčička: "Rumíčku, je tam vodička, tak utikej, utikej do tý vodičky." a já mazal, až se mi za tlapama kouřilo. Jednak z tý rychlsoti, a druhak proto, že už je fakt sucho a hrozně se práší. Když se pánčička dokohátala, byl sem už pěkně ve vodičce naloženej a chladil si nejen pupek, ale celýho já. A čekal sem tam na balóónka.

Hópła mi ho hned, ale..... helejte, já to nechápu - zmizel. Poslední dobou mi todle ty

Může si jeden užít procházku u nás v Prahé i když jsou tropy?

balonky dělaj furt. Třebas na chalupě v lesním rybníčku - já si ho ráchám, honim packou u břehu a šup - najednou je fuč. Pánčička pak praví, že jsem trdlo, klekne na zem a jme se lovit pod břehem. Zatim dycinky vylovila. A tak koukám, kdy zas jako zaklekne a vyloví mi ho, kamaráda mýho ježatýho. Ale nic. Prej hledej. No hledal sem, hledal, ale asi málo. Neb sem nenašel a pánčička pravila, že tady mi nepomůže, protože břeh je strmej a ona se tam nedostane. Dokonce sem i vyplul okolní hladinu zkontrolovat, šňupákem sem po ní jezdil jak policejní skůtr po jezeře, ale ničehož sem nevypátral ☐ . Tak sem přišel vo svýho přítele nejvěrnějšího. Popošli jsme dál a pánčička mi aspoň házela padančata z cesty, abych si mohl zablnout. Ale to víte, to nejni vono.

Pak aspoň našla kus pořádnýho dříví! A házela mi ho jak Železnej voštěp. To se to plovalo. Řádil sem jak deset čertůch. A vod vody se mi vůbec ale nechtělo. Enemže prej domů, že se taky musí. "Eeeešče jednou aspooň jednou, prosim prosim, smutně koukám!" dělal sem nebohýho. Jasněěě, že to zabralo. Umim, ne. Takže mi ešče několikrát hodila, pánčička jedna hodná. A pak že už ale musíme. Tak jo, to by zas bylo nefér, takže jsme vyrazili. Jen co sme došli do hruškový áleje, přišel cedák. Krásnej letní cedák!! To tady už dloouho nebylo. To bylo další štěstí.

Na malou chvíli jsme se schovali pod velikou hrušeň, kde už byli dva byčiglisti. Pán a pani. Pán se mi moc líbil a já sem se líbil jemu. Tak dostal hubičku ☐ ☐ A smál se, nevím, proč se teda pánčička mračila na mě. Nechápu ničehož. Radost rozdávám a vona taklenc. Pak jsme vyrazili, cedák necedák. Prej totiž, že si to musíme kapek užít, když tak krásně leje. A bylo to fajn. Šlapali jsme si tak álejí a na konci mě pánčička ešče vyslala do vysoký trávy, ať to tam prolustruju. Provedl sem, pak sem taky ešče na dálku chodil sem a tam, jak vona vokazovala a za vodměnu sme šli spolu bádat do břízek. Za mostkem mi pánčička dala vybrat, kudy chci jít. No nejsem blbej, že jo, takže sem volil tu delší cestu loukama. Ať si to pěkně spolu užijeme, když ji mám jen pro sebe. Prometli jsme to tam, já sem našel nějakou tu koroptef a když sme došli ke koňskejm ohradám, dala si mě pánčička k noze. Páč u koniků stáli dva vochmelkové a vometali se tam kolem nich a otravovali je. Tak pánčička vytáhla telefon a jala se "telefonovati" majitelkám a hlasitě hovořila o tom, co se tam děje s jejich konikama. A způsobila tím, že se vochmelkové začli hnedle dekovat. Dobře jsme to událi, neb by je mohlo napadnout kdoví co.

U kostelíčka jsme ještě potkali ščendu výmara. Holčina byla družná, ale já vám nevím, ty

Může si jeden užít procházku u nás v Prahé i když jsou tropy?

štěňata sou tááák votravný. To jim stokrát řeknete, ať se zklidněj a vono nic - úplně jako TupoFleky. Takže já jako z toho úplně vodvařenej nejsem, když potkáme štěně, že bych si s nima nějak výrazně hrál, spíš se klidim. Tuhlencta ale byla taková mírná, tak sem udál důležitýho dospělýho a nechal se vočuchat a vyznat si úctu. To zas když někdo umí, to sem uznalej. Prosvištěli jsme to kolem hospůdky, pánčička vyfuněla kopec k našim barákům a už jsme byli skorem doma. TupoFleky dělaly zrovinka drbnu na balgóně a dyž na ni pánčička pískla, mohlo se to zbláznit, kvičela tam jak podsínče, vyrazila, mezi dveřma na balgón, porazila pánika a metelila ke vchodovejma dveřím. Uplně to vidim, jak tam skáče jak kříženec. Kříženec mezi houpacim koněm a pingpongáčem ☐☐. Musel ji vypustit pánik, jinak by asi ty dveře prej zbořila. Vylítla, spadla nám ze schodů na hlavu a radostně nás oba zahlušila. Prosmýknul sem se jako had a vysvištěl nahoru, ať si ju užije pánčička. Já tohle úplně nemusim.

